

Η ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ «ΩΡΑΙΟΥ» ΠΑΡΑ ΚΙΚΕΡΩΝΙ (*De Oratore*, III, 46, 180)

Ὁ ρήτωρ Κικέρων ἐν τῷ μνημονευομένῳ ἀνωτέρῳ συγγράμματι αὐτοῦ πραγματεύεται περὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ «καλοῦ». Θὰ ἡδύνατο τις νὰ μνημονεύσῃ καὶ ἄλλας, αἰσθητικοῦ περιεχομένου, ἀντιλήψεις τοῦ Κικέρωνος¹, εἰς ἃς ὁ Ρωμαῖος ρήτωρ καὶ φιλόσοφος ἐκθέτει καὶ λύει ἱκανῶς πῶς διάφορα προβλήματα τῆς συγχρόνου αἰσθητικῆς καὶ τέχνης.

Ἀλλ' ὥς γνωστόν, εἰς τὰ πλαίσια μιᾶς ἀπλῆς ἀνακοινώσεως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῶσι τὰ ἀνωτέρω, διό καὶ θὰ χωρήσωμεν εἰς τὴν παράθεσιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος προβλήματος, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς παρούσης συζητήσεως.

Ἐν τῷ *De Oratore* ἔργῳ τοῦ Κικέρωνος ἀναγράφονται τὰ κάτωθι:

«Columnae templa et porticus sustinent, tamen habent non plus utilitatis quam dignitatis – Capitoli fastigium illud et ceterarum aedium non venustas sed necessitas ipsa fabricata est. Nam cum esset habita ratio quem ad modum ex utraque tecti parte aqua delaberetur, utilitatem templi fastigi dignitas consecuta est, ut etiam si in caelo Capitolium statueretur ubi imber esse non posset, nullam sine fastigio dignitatem habiturum fuisse videatur».

Κατὰ τὸν Κικέρωνα, ἡ καλαισθητικὴ ἀπολαύσις γεννᾶται, ὥς ἀναφαίνεται ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ, μόνον ὅταν ἡ «Dignitas» ἢ ἡ «Venustas», ἥτοι ἡ ἔννοια τοῦ «ωραίου» (= Pulchritudo)² τυγχάνῃ ταυτοσημοῦς πρὸς σκοπιμότητά τινα, ἥτοι, ὅταν ἡ ἔννοια τοῦ «χρησίου» ἀποτελῇ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν, ἵνα ἀντικείμενόν τι πληροῖ τοὺς «ὄρους» τοῦ «καλοῦ», ὥς ἐδίδαξαν οἱ Σωκράτης, Πλάτων³, Nietzsche κ.ἄ.

Ἐνταῦθα ὁ ρήτωρ ἀναγράφει ὥς παράδειγμα οἰκοδόμημά τι (= ναός), εἰς ὃ θέλει πληρωθῇ ἐν αὐτῷ ἡ ἔννοια τοῦ «καλοῦ», ἐάν, λέγει, «οἱ κίονες καὶ αἱ στοαί,

1. Πβ. *De Oratore* II, c. 7, καὶ III c. 50. – *De fin. bon.* IV, 4, 10. – *De Off.* I, c. 36. Πβ. καὶ W. KROLL, *M. Tullii Ciceronis Orator*, 1913.

2. Ὁ Κικέρων προσδιορίζει τὴν ἔννοιαν τοῦ «καλοῦ» (Pulchritudo) διὰ τῶν λέξεων «Venustas» καὶ «Dignitas» ἐκ τῶν ὁποίων, ἡ μὲν πρώτη προσδιορίζει τὴν χάριν καὶ τὴν λεπτότητα, ἡ δὲ δευτέρα τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν· θεωρεῖ δέ, τὴν μὲν πρώτην ὥς προσιδιάζουσαν μᾶλλον εἰς τὰς γυναῖκας, τὴν δὲ δευτέραν ὥς ἴδιον τῶν ἀνδρῶν: «cum autem pulchritudinis duo genera sint, quorum in altero venustas sit, in altero dignitas: venustatem muliebrem ducere debemus, dignitatem virilem» (= *De Off.* I, c. 36). Πβ. καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος (*Νόμοι*, 802 e): «τὸ δὴ μεγαλοπρεπὲς οὖν καὶ τὸ πρὸς τὴν ἀνδρείαν ῥέπον ἀρρενωπὸν φατέον εἶναι, τὸ δὲ πρὸς τὸ κόσμιον καὶ σῶφρον μᾶλλον ἀποκλῖνον θηλυγενέστερον».

3. ΠΛΑΤΩΝΟΣ, *Ἰπλ. Μείζ.*, 295 c.

αἵτινες ὑποβαστάζουσι τὸν ναὸν καὶ προσδίδουσι βεβαίως πάντα ταῦτα τὴν εἰς αὐτὸν μεγαλοπρέπειαν, πλὴν ὁμως οὐχὶ μεγαλύτερα τυγχάνει καὶ ἡ ὠφελιμότητα αὐτῶν» (= Columnae templa et porticus sustinent; tamen habent non plus utilitatis quam dignitatis).

«Ἡ μεγαλοπρεπὴς στέγη τοῦ Καπιτωλίου καὶ τῶν ἄλλων ναῶν δὲν προσδίδουσι κομψότητα εἰ μὴ μόνον τὴν ἀναγκαιότητα καὶ χάριν τῆς ὁποίας ἐδημιουργήθη αὕτη» (= κομψότης) (= Capitoli fastigium illud et ceteratum aedium non venustas sed necessitas ipsa fabricata est).

«Ἐάν νῦν ἤθελέ τις ἀναζητήσει τὸν τρόπον τοῦ ἀποχετεῦν τὰ ὄμβρια ὕδατα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν τοῦ στεγάσματος τοῦ οἰκοδομήματος, τότε ἡ χρησιμότης τῆς στέγης (οὕσα κατ' ἀνάγκην ἐπικλινῆς κατὰ τὸ σχῆμα) τοῦ ναοῦ θὰ ἐδημιουργη δι' αὐτὸν τὴν μεγαλοπρέπειαν (= Nam cum esset habita ratio quem ad modum ex utraque tecti parte aqua delaberetur, utilitatem templi fastigi dignitas consecuta est).

Τέλος ὁ Κικέρων περικλείει τὴν ἑαυτοῦ σκέψιν διὰ τῶν κάτωθι: «ἐάν ὁ ναὸς ἔκειτο ἐν τῷ Οὐρανῷ, εἰς ὃν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πίπτωσι βροχαί, δὲν θὰ εἶχεν οὗτος ἀνάγκην στέγης· καὶ μὴ οὔσης ταύτης δὲν θὰ ἀπεδίδετο εἰς αὐτὸν ἡ ἐννοια τοῦ «μεγαλοπρεποῦς» καὶ τοῦ «ωραίου» (= Si in caelo Capitolium statueretur, ubi imber esse non posset, nullam sine fastigio dignitatem habiturum fuisse videatur).

Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν, ἔνθα σκοπιμότης καὶ συνεπὴς ὠφελιμότης ἐκεῖ καὶ ὠραιότης ἀντιθέτως, ἐάν δὲν ὑπάρχῃ σκοπιμότης καὶ συνεπὴς μέσον, εἰς ὃ θὰ στήσῃ ἡ χρησιμότης τὸ βάθρον αὐτῆς, τότε θὰ λείψῃ δι' ἡμᾶς καὶ τὸ συναίσθημα τοῦ «καλοῦ». Κατ' αὐτὸν ἡ ἀναγκαιότης μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ «καλοῦ» ἀποτελοῦσι ταυτόσημον ἐννοίαν.

Ἐν κατακλείδι, ὁ ἄνθρωπος ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς ἀναγκαιότητος, ὅπως δώσῃ χρησιμοθηρικὴν μορφήν (Utilitarismus ἢ Utilismus) εἰς τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ, δημιουργεῖ οὗτος συγχρόνως ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἐννοίαν τοῦ «ωραίου»· τοῦτο θὰ προσδώσῃ καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν εἰς τὸν θεατὴν, ὅταν διὰ τῆς μορφῆς αὐτοῦ, ἦτοι τοῦ «εἶδους» (Formalismus), τοῦ ἀθροίσματος δηλαδὴ τῶν διαφορῶν ἐξωτερικῶν γνωρισμάτων, ἅτινα χαρακτηρίζουσι τὸ ἀντικείμενον (χιόνες, στοαί, στέγη κτλ.) συμβάλλωσι πάντα ταῦτα ὠφελιμιστικῶς πὺς εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικείμενον· τότε μόνον τοῦτο θὰ ἐνέχῃ ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐννοίαν τοῦ «καλοῦ», τουτέστι τοῦ «μεγαλοπρεποῦς» κατὰ τὸν Ρωμαῖον ρήτορα, πολιτικὸν καὶ φιλόσοφον.

A. N. ΖΟΥΜΠΟΣ
(Ἀθῆναι)